

juxty ohlašovacích rejstříků pro svobodné živnosti, jichž dlužno užiti po arších, podpisem přednosty úřadu živnostenského nebo jeho zástupce, a na to sděliti s úřadem berním současně s výtahem z rejstříku pro živnosti koncesované (rozh. min. fin. ze dne 21. září 1861 č. 46.394; věst. min. fin. č. 43, str. 225 z r. 1861).

Řád živnostenský nemá nijakých ustanovení ani pokynů o tom, zda rejstříky živnostenské mají býti vyloženy k veřejnému nahlédnutí a zda musí být k žádosti stran vydány výtahy z nich; úřady živnostenské naopak v četných případech zamítly žádost o nahlédnutí do rejstříků živnostenských, pokud se týká, žádost o vyhotovení výtahů z nich, a i správní dvůr soudní vyslovil se v odmítavém smyslu (viz rozh. ze dne 26. listopadu 1890 č. 3743 sb. »Budvinski« č. 5574 a čl. »Nahlédnutí ve spisy.«)

Rekurs.

A. Řízení sporné.

I. Pojem.

Rekurs jest opravný prostředek, jímž se dovoláváno odpomoci soudu vyššího proti usnesení, které buď pro nesprávnou subsumpci faktických poměrů pod zákon nebo nedostatečným zjištěním fakt jest nespravedливо, nebo pro porušení formelních předpisů zmatkem trpí (§ 514 odst. 1. a 2. c. ř. s.). Rekurs jest opravným prostředkem řádným a devolutivním. (Srvn. o tom článek: Prostředky opravné.)

II. Předmět.

Předmětem rekursu jsou usnesení nebo opatření soudní, která po náhledu stěžovatele jsou ať materielně ať formelně nesprávná.

Jakého druhu a obsahu toto usnesení jest, zejména rozhoduje-li se jím jen o některé otázce processuální či zda rozhodnutí nároku in merito obsahuje (na př. v rušené držbě, § 525 c. ř. s., rozhodnutí o útratách a p.), jest pro otázku principiální přípustnosti rekursu právě tak lhostejno, jako okolnost, bylo-li v odpor vzaté usnesení vydáno od soudu I. nebo II. stolice, pochodí-li od senátu nebo předsedy soudu, pokud se týče, soudce dožádaného nebo zmocněného. (Srv. §§ 516, 528 c. ř. s.)

Dle vyminečného předpisu zákona jest v jednom případě rekurs i proti rozsudku možným, totiž bere-li se v odpor toliko výrok o útratách v rozsudku obsažený, aniž by si současně stěžováno bylo do rozhodnutí in merito (§ 55 c. ř. s.).

III. Přípustnost rekursu.

A. V řízení řádném.

1. Proti usnesením první stolice.

Principiálně jest možno proti každému usnesení soudu I. stolice si ihned stěžovati, pokud zákon výslovným ustanovením:

- a) rekurs vůbec nevylučuje (§ 514 c. ř. s.) nebo
- b) okamžité vznesení rekursu nepřipouští (§ 515 c. ř. s.) nebo
- c) podání rekursu na určitou dříve splněnou podmínku neváže (§§ 516 a 196 c. ř. s.).

Ad a) Četné ony předpisy, kterými rekurs vůbec jest vyloučen, jsou sestaveny v Schauerově vydání c. ř. s. v dodatku I. lit. B. Z nich bylo by uvést zvlášť §§ 72 odst. 2. a 153 c. ř. s., dle kterých jest nemožno v odpor bráti usnesení právo chudých straně udílející a navrácení v předešlý stav povolující.

Ostatní předpisy sem spadající mají na zřeteli jen usnesení nebo opatření spor řídicí nebo přípravná, která ani pro postavení stran ve sporu ani pro jeho meritorní rozhodování nižšího významu nemají. (Srv. na př. §§ 24, 26, 47 j. n.; §§ 30, 61, 187, 189, 224, 280, 291 atd. c. ř. s.)

Ad b) Zákon chtěje jednak protažování rozepře bezdůvodným a zčásti bezvýznamným stěžováním zabrániti, i uvažuje, že určitá opatření soudní teprve podle obsahu pozdějšího usnesení nebo rozsudku na právní postavení strany nepříznivý vliv mohou jeviti, zavedl jakousi nucenou kumulaci opravných prostředků, nařizuje, že proti určitým usnesením nebo opatřením nelze si ihned stěžovati, nýbrž že třeba vyčkati, až naskytne se možnost jiné pozdější ihned nařikatelné rozhodnutí soudcovo v odpor bráti, načež s opravným prostředkem proti tomuto rozhodnutí možno i onu vyhrazenou stížnost spojit (§ 515 c. ř. s.).

Ovšem není nutno, aby strana hned první příležitosti k tomu se naskytající použila. Můžeť zajisté stížnost vyhrazená, která nebyla s nejbližším rekurssem spojena, i s opravným prostředkem proti konečnému rozhodnutí k platnosti býti přivedena. (Srvn. zodp. ot. k § 515 c. ř. s.).

Nespojí-li strana stížnost vyhrazenou ani s nejbližším rekurssem ani se stížností proti konečnému rozhodnutí, jest z práva k tomu praekcludována.

Případy, kdy zákon stížnost jen vyhrazuje, uvedeny jsou u Schauera l. c. pod lit. A.

Ad c) Do kategorie třetí spadají:

a) případy, kdy zákon proti usnesením rázu čistě formelního jen tehdy recurs připouští, když strana ihned, jakmile jí porušení řízení nebo formy z opatření onoho plynoucí známým se stalo nebo známým státi mělo, výtku vady této nečiní (§ 196 c. ř. s.);

β) předpis § 516 c. ř. s., dle něhož lze usnesení vydaná přednostou soudu, předsedou senátu nebo soudcem k příkazu činným jen tenkrát rekurssem bráti v odpor, jestli dříve bez výsledku bylo se u příslušného senátu změny onoho usnesení dovoláváno.

Ustanovení toto platí o oněch usneseních, jež vydána byla předsedou soudu resp. senátu nebo soudcem k příkazu činným jménem a na místě senátu, nevztahují se tedy k oněm usnesením, jež vynesena byla osobami naznačenými ve výkonu moci soudcovské jim samým po zákonu propůjčené.

Neplatí tedy zajisté § 516 c. ř. s. ani pro usnesení vydaná od soudce prvý rok řídicího jako takového (§ 239 c. ř. s.), ani pro usnesení, jež vydal samosoudce při sborových soudech dle § 7 odst. 3 a) a 4 j. n. a čl. XIV. úv. z. k. c. ř. s. zřízený v oboru této své působnosti. (Srvn. zodp. ot. k § 516 c. ř. s. a rozh. nejv. s. ze dne 17. kv. 1898 č. 7060, věstn. m. spr. 1898 č. 1443)

Z téhož důvodu se nevztahuje § 516 c. ř. s. na usnesení a opatření předsedy senátu učiněná dle § 257 c. ř. s. při položení hlavního přelíčení nebo dle § 186 c. ř. s. při řízení jednání. (Srvn. Neumann, Comm. str. 968.)

Že § 516 c. ř. s. jest bezpředmětným, pokud jde o ona usnesení a opatření, proti nimž jest okamžitý recurs vůbec vyloučen, rozumí se samo sebou. Rovněž nepřijde ustanovení toto k platnosti, jde-li o usnesení, jež jen rekurssem vyhrazeným v odpor mohou býti brána. V případě posléz uvedeném jest stížnost proti takovým opatřením spojit s opravným

prostředkem proti konečnému rozhodnutí, aniž by bylo třeba dovolati se napřed usnesení senátu. (Srvn. zodp. ot. k § 515 c. ř. s.)

2. Proti usnesením druhé stolice.

Pokud se jedná o stížnost proti usnesením soudů II. instance, nutno po zákonu rozeznávat, bylo-li to které usnesení vydáno

- a) při rozhodnutí o rekursu nebo
- b) v řízení a rozhodnutí o odvolání.

Ad a) V případě prvním má místa recurs (revisní) jen tehdy, když rozhodnutím stolice druhé bylo v odpor vzaté usnesení stolice první změněno (řádný revisní recurs). Pakli však instance rekursní usnesení stolice první potvrdila, jest každá další stížnost vztahující se na onen obsah řízení, který od obou instancí souhlasně byl vysloven, nepřipustná (mimořádný revisní recurs) (§ 528 c. ř. s.).

Obsahuje-li však rozhodnutí stolice druhé vedle potvrzení výroku soudce prvního ještě jiné opatření, nebo jestli o obsahu rozhodnutí prvního se vůbec nevyslovuje (na př. stížnost jako nepřipustnou zamítá), jest zajisté recurs dovolací beze všeho možným.

Ad b) V případě druhém jest okamžitá stížnost jen v následujících případech dovolena:

a) bylo-li usnesením odvolání odmítnuto (§§ 474 odst. 2, 495 a 519 č. 1 c. ř. s.);

β) byla-li zmatečnost prvního rozsudku od soudu odvolacího usnesením vyslovena, aniž by další řízení u jiného soudu bylo nařizováno (§§ 477, 478, 494, 499 a 519 č. 2 c. ř. s.); byl-li však rozsudek první zrušen a rozepře usnesením k rozhodnutí nebo projednání na soud instance první nebo na soud jiný odvolací odkázána, jest stížnost proti usnesení tomuto jen tehdy možnou, jestli výslovně bylo soudem určeno, že řízení zahájeno nebo dále vedeno býti má, až když rozhodnutí toto vejde ve právní moc (§ 519 č. 3 c. ř. s.).

Dle Neumanna (Comm. str. 972) jest:

γ) možný recurs i proti oněm usnesením soudu odvolacího, kterými soudu nebo zákonnému zástupci nebo advokátu byla uložena náhrada nákladu (§§ 49 a 51 c. ř. s.), nebo kterými vysloven byl proti svědku, znalci nebo osobě třetí trest pořádkový nebo na svévoli, poněvadž ve všech případech těchto nevycházejí usnesení ona ve výkonu pravomoci jako soudu odvolacího, nýbrž ve výkonu moci policejní soudu vůbec příslušející.

Všecka ostatní usnesení během řízení odvolacího ať předsedou senátu ať senátem vydaná jsou vůbec nenaříkatelná, a jen proti výroku v případech §§ 471 odst. 1 a 474 odst. 1, že řízení u soudu první stolice nebo jiného soudu odvolacího, kam věc byla odkázána, až po právní moci tohoto usnesení, má býti zahájeno a proti prohlášení, že a pokud rozsudek má býti pokládán za vykonatelný, jest stížnost vyhrazena. (Neumann, Comm. str. 971.)

B. V řízeních mimořádných.

Co do řízení mimořádných jest vzhledem k všeobecným předpisům pro řízení řádné daným možnost rekursu v nejednom směru obmezena.

V příčině té budiž následující uvedeno:

1. v řízení ve věcech nepatrných jest recurs možný toliko v případech v § 517 c. ř. s. vypočtených a sice

a) bylo-li zavedení zákonného řízení o žalobě odepřeno, buď že řízení řádné místo bagatelního nebo bagatelní místo řádného bylo zahájeno (odchylka § 130 odst. 2 c. ř. s.);

b) bylo-li rozhodnuto o žádaném zřízení nebo zvýšení žalobní jistoty, ať již návrhu příslušnému bylo vyhověno nebo návrh zamítnut (§§ 517 č. 2 a 60—62 c. ř. s.);

c) jestli opětovné žádosti za odročení roku bylo vyhověno nebo k prvnímu návrhu na odročení rok nový na dále než 4 neděle položen (§§ 134, 141, 517 č. 3 c. ř. s.);

d) byla-li žádost za navrácení v předešlý stav pro zmeškané stání nebo opomenutou lhůtu zamítnuta (§§ 146 a násl. a 517 č. 4 c. ř. s.);

e) bylo-li usnesením uznáno o otázce náhrady útrat (§§ 7, 261 c. ř. s., § 517 č. 5).

Spornou jest otázka, lze-li v bagatelním řízení bráti rozsudek co do výroku o útratách rekusem v odpor.

(Pro: princip obsažený v § 55 c. ř. s., dle kterého rekurs tento bez obmezení se připouští, i úvaha, že rozsudek, pokud se o jeho výrok ohledně útrat jedná, co do jakosti a tudíž i přípustnosti opravných prostředků usnesení na roveň jest postaven; proti: předpis § 501 c. ř. s., dle něhož rozsudek jen z důvodů zmatečnosti může býti naříkán i slovné znění § 517 č. 5, jenž jen o »usnesení« mluví. Proti i Neumann: Comm. str. 970.)

Usnesení vydaná v řízení bagatelním od instance II. nemohou vůbec býti brána rekusem v odpor (§ 517 odst. posl. c. ř. s.);

2. v řízení ve věcech nájemných jest stížnost vyloučena proti výpovědi a příkazu na převzetí nebo vydání předmětu nájatého nebo zpachtovaného (§ 575 odst. 2 c. ř. s.).

V řízení zavedeném o námitkách proti výpovědi nebo příkazu platí co do rekursu předpisy všeobecné;

3. ve sporech o rušenou držbu nelze nižádné usnesení během řízení vydané bráti okamžitým rekusem v odpor, nýbrž možno podati rekurs jen proti konečnému usnesení, s kterým spojití jest i všechny stížnosti proti usnesením před tím vydaným (§ 518 c. ř. s.).

Pravidlo toto platí i o rekusech čelících proti usnesením během rozepře nějaké prozatímné opatření povolujícím (§ 518 odst. 2 c. ř. s.);

4. V řízení směnečném a mandátním jest stížnost proti vydanému platebnímu rozkazu jen ohledně útrat možnou. Rozhodnutí meritorní platebního rozkazu lze v odpor bráti jen námitkami v čas podanými (§§ 552, 559 c. ř. s.).

Proti odmítnutí platebního rozkazu lze si rekusem ihned stěžovati (cit. §§ 552 a 559 c. ř. s.);

5. v řízení upomínacím není proti vydání platebního rozkazu opravného prostředku. Proti odmítnutí na místo rekurs. (§ 5 odst. 2 zák. ze dne 27. dubna 1873 č. 67 ř. z. a čl. XXVIII. č. 4 úv. z. k c. ř. s.).

IV. Lhůta rekursní.

Rekurs jsa řádným opravným prostředkem, musí býti podán v určité neprodlužitelné lhůtě. Lhůta tato činí v řízení řádném, bagatelním a ve věcech rušené držby 14 dnů, v řízení směnečném a nájemném, jakož i v řízení upomínacím 8 dní (§§ 521, 555 č. 2, 575 odst. 1 a § 5 odst. 2 a 11 cit. zák. z r. 1873).

Lhůta tato počíná dnem po doručení usnesení (rozsudku) v odpor braného a není-li doručení zapotřebí (v řízení bagatelním, byly-li obě strany přítomny), dnem po publikaci jeho (§ 521 odst. 2 c. ř. s.).

O počítání lhůty této platí předpis § 89 zák. o s. org.

Lhůta rekursní jest končící, ipso jure propadnou, tak že recurs po uplynutí jejím podaný ihned první instancí ex officio má býti odmítnut (§ 523 c. ř. s.).

Proti tomuto účinku může se strana brániti dle všeobecných zásad restitucí in integrum (§§ 146 a násl. c. ř. s.).

Lhůtu rekursní neprodlužuje v případě § 516 c. ř. s. okolnost, že nutno dříve dovolati se rozhodnutí senátu. Musí tudíž vyřízení senátní tak vydobyto resp. vydáno býti, aby mohl ještě v čas recurs býti vznesen, nebo nutno současně s návrhem na senát činěným spojit i recurs se žádostí, aby nebude-li onomu návrhu vyhověno, byl recurs vrchnímu zemskému soudu k rozhodnutí předložen. (Srvn. § 151 j. ř.)

V. Vznesení rekursu.

Rekurs nutno podati vždy u soudu I. instance, jenž původní usnesení v odpor vzaté vydal. Jde-li o recurs odvolací či recurs revisní, jest v příčině té lhostejno (znění § 520 c. ř. s. vyvráceno jest § 528 c. ř. s. a § 206 a násl. j. ř. Srvn. i mot. vl. osn. str. 312 a zodp. ot. k § 520 č. 1), a nerozhodno, vyneseno-li usnesení v odpor brané od soudu jako takového (senátu) nebo od předsedy senátu nebo soudu (§ 520 c. ř. s.), a vydal-li soud usnesení ono ve své vlastní záležitosti či jen jako soudce dožádaný.

Rekurs může býti podán buď písemně, buď protokolárně (ústně).

Forma posléz naznačená jest dovolena vůbec u soudů okresních (ať jde o recurs appellační nebo revisní), nebyl-li rekurent v řízení bezprostředně předcházejícím advokátem zastoupen; u soudů sborových může recurs protokolárně vznést jen strana práva chudých požívající (§ 72 odst. 3 c. ř. s. a čl. XXXIII. úv. z. k c. ř. s.), nebo svědek a znalec (§§ 348 a 367 c. ř. s. a § 520 odst. 1).

V ostatních případech třeba podati recurs písemně spisem rekursním.

Rekurs písemný, jež předložiti jest jen v jediném exempláři (§ 150 j. ř.), vykazovati má náležitosti podání vůbec (srvn. čl. »Podání«), musí však vždycky podepsán býti advokátem (§ 520 odst. 1 c. ř. s.).

Protokol o rekursu sepsati jest dle předpisu § 78 c. ř. s.

V rekursu nesmí býti uváděny novoty (zodp. ot. k § 520 č. 2); za to však odporováno-li usnesení z důvodu nesprávné subsumpce právní, lze ve spisu rekursním, krátce a bez rozvlácnosti vyložiti důvody, pro které rekurent právní pojetí prvního soudce za nesprávné pokládá (§§ 506 posl. odst. a 520 odst. 2 c. ř. s.).

Že recurs vyhrazený s jiným rekursem, pokud se týče, s odvoláním musí býti spojen a že v případě § 516 c. ř. s. ve spisu rekursním i návrh, aby senát první stolice v odpor vzaté usnesení změnil, může býti obsažen, bylo již dříve uvedeno. O telegrafickém podání rekursu srvn. § 89 odst. 2 z. o s. org. a §§ 97 a 98 j. ř.

VI. Podmět.

Rekurs může býti vznesen především od stran samých resp. jménem jejich od zákonných nebo zřízených zástupců i od vedlejšího intervenienta (§ 19 c. ř. s.).

Vedle toho může rekuresem vystoupiti i každá jiná osoba, která není stranou spornou, hájí-li se proti rozhodnutí soudnímu jí se týkajícímu. Tak na př. soudce, jenž k náhradě útrat řízení dle § 51 odst. 2 c. ř. s. byl odsouzen (§ 514 odst. 2 c. ř. s.), svědek nebo znalec proti náhradě nákladů jemu uložené i proti trestům pořádkovým (§§ 325, 333, 336 odst. 2, 354 c. ř. s.), advokát nebo zákonný zástupce proti výroku, kterým se mu povinnost nahraditi náklady nebo trest na svévoli ukládá (§§ 49, 86, 187 odst. 2, 199, 200, 313 c. ř. s.), osoba třetí, na niž uvalen trest disciplinární nebo již přikázáno, předložiti listiny (§§ 199, 308 c. ř. s.). (Srvn. Neumann, Commentar: 965.)

VII. Účinky rekursu.

Rekurs nemá z pravidla účinku suspensivního; nezastavuje tudíž provedení usnesení v odpor vzatého ani neodkládá jeho vykonatelnost (§ 524 odst. 1 c. ř. s.).

Vyjimky ze zásady této nastávají:

- a) po samém zákonu,
- b) z výroku soudcova.

Ad a) Po zákonu jeví recurs suspensivní efekt:

1. ohledně trestních opatření v pořadí instancí naříkatelných, pokud nejde o opatření učiněná ve výkonu policie zasedací, o nichž § 201 c. ř. s. prohlašuje, že jsou ihned vykonatelná (§ 524 odst. 1 c. ř. s.);

2. v některých speciálních případech, ve kterých zákon výslovně nařizuje, že má býti vyčkána právní moc usnesení, o které jde, dříve než důsledky jeho se provedou. Případů těchto dotýkají se předpisy §§ 18 odst. 3, 49 in fine, 71 posl. odst., 239 ve spoj. s §§ 261 a 308 c. ř. s. (Srvn. Neumann, Comm. str. 977.) Sem spadá i předpis § 519 č. 3 c. ř. s.

Ad b) Soud, proti jehož usnesení jest recurs podán, má naříditi dočasné zastavení výkonu svého usnesení, jestli by tím, že řízení se zastaví, nevznikla žádná nepoměrná újma pro výkon usnesení nebo pro exekuci, která na základě jeho proti odpůrci má býti zavedena a jestli že by bez takového zastavení účel rekursu byl zmařen.

Zastavení toto povoluje soud, nebo jde-li o usnesení soudce dožádaného nebo zmocněného nebo přednosty soudu, soudce, jenž usnesení vydal, toliko k návrhu strany (nikoli ex officio).

Právo k výroku tomuto, proti němuž není samostatného prostředku opravného, jest vyloučeno ve všech oněch případech, ve kterých zákon usnesení za hned vykonatelné prohlašuje (§ 524 c. ř. s. Srvn. Neumann: Comm. str. 978).

Pro řízení ve věcech rušené držby stanoví § 525 c. ř. s., že pokud prozatímná opatření za projednávání učiněná výkonem konečného usnesení dotčena nejsou, má soudce první dle své úvahy určit, zda-li opatření tato dále trvati mají, pokud nedojde vyřízení rekursu nebo zda mají býti zrušena ještě před jeho vyřízením.

VIII. Vyřízení rekursu v instanci první.

Soud první stolice, u kterého byl recurs vznesen, má zkoumati jednak včasnost jednak přípustnost jeho. Shledá-li, že recurs jest opožděn, nebo podán proti výroku, proti němuž zákon vůbec recurs vylučuje, nebo alespoň době pozdější vyhrazuje, má jej ihned sám ex officio odmítnouti (§ 523 c. ř. s.).

[Zejména má soud první vřdycky usnésti se o přípustnosti rekursu revisního, čelícího proti konformátnímu rozhodnutí soudu stolice druhé. Srvn. rozh. nejv. s. z 11. kv. 1898 č. 6615 v. m. spr. z r. 1898 č. 1442.]

Není-li závady zmíněné, předkládá prvý soud rekurs podaný, aniž by o tom odpůrce rekurentova vyrozuměl, soudu rekursnímu. Zpravy zvláštní z pravidla není třeba. Dostačí stručné předložení po případě připojením stampiglie (§§ 206 a 208 j. ř. a min. nař. ze dne 6. května 1898 č. 5719, věstn. min. spr. z r. 1898 str. 96). Při sborových soudech netřeba k předložení podaného rekursu usnesení senátu (§ 37 z. o s. org.).

Vyjimečně může prvá stolice i rekurs sama in merito vyříditi aniž by jej dále předložila. Tak tomu jest, směřuje-li rekurs proti odepření žádaného nebo odnětí uděleného práva chudých, proti opatřením trestním vydaným proti svědkům nebo znalcům nebo proti usnesení proces řídícím, když soudce první rekurs za důvodný pokládá, jemu sám vyhověti chce. Nevidí-li se mu však tak učiniti, musí jej příslušnému soudu předložiti (§ 522 c. ř. s.).

Je-li proti témuž rozhodnutí více rekursů vzneseno, nebo proti rozsudku s jedné strany odvolání podáno, s druhé strany rekurem výrok o útratách v odpor vzat, třeba všechny opravné prostředky ony najednou soudu rekursnímu předložiti (§ 208 j. ř.). O soudu rekursním srv. čl. Prostředky opravné. Směřuje-li rekurs proti usnesení soudce dožádaného, rozhoduje pro určení soudu rekursního nikoli soud rekvirující, nýbrž onen soud rekvirovaný. (Zodp. ot. k § 522 č. 2.)

VIII. Rozhodnutí o rekursu stolicí opravnou.

O rekursu rozhoduje se u soudu opravného v neveřejném zasedání bez předchozího ústního jednání (§ 526 c. ř. s.). Je-li rekurs jako vyhrazený s odvoláním spojen, nebo vedle odvolání proti rozsudku co do útrat podán, rozhoduje o něm soud dovolací v předběžném řízení v sezení neveřejném (§ 471 c. ř. s.).

Shledá-li stolice opravná, že předložený rekurs jest opozděný nebo nepřípustný, zamítne jej ihned ex officio (§ 526 odst. 2 c. ř. s.).

Vidí-li toho potřebu, může před rozhodnutím vhodná šetření zavésti (§ 526 odst. 1 c. ř. s.).

Rozhodnutí o rekursu vydává stolice opravná ve formě usnesení, které se vřdycky stranám písemně vydává (§ 527 odst. posl. c. ř. s. a § 193 j. ř.).

Byl-li rekurs spojen s odvoláním, může rozhodnutí o rekursu býti podle okolností pojato i v rozhodnutí o odvolání (výnos min. sprav. ze dne 12. října 1898 č. 23490).

Obsahem vyřízení stolice opravné jest buď potvrzení, změna nebo zrušení v odpor vzatého usnesení. Vedle toho může soud o rekursu rozhodující připojiti k vyřízení svému všechny poukazy, které nižší instanci dají za potřebné pokládá (na př. aby bylo provedeno nebo doplněno jednání, aby rozhodnuto bylo ve věci samé a p.; § 527 odst. 1 c. ř. s.).

Bylo-li usnesení soudem vyšším zrušeno a instanci prvé opětovné jednání a rozhodnutí přikázáno, může rozhodnutí toto jen tenkrát v odpor bráno býti, jestli je v něm určeno, že první instance příkaz jí daný teprve po právní moci provésti má (§§ 527 odst. 2 a 519 č. 3 c. ř. s.).

Byl-li rekurs revisní vznesen svévolně nebo aby průtah byl tím přivoděn, má býti stěžovateli a dle okolnosti jeho advokátu uložena pokuta na svévoli až do 300 zl. (§§ 528 odst. 2 a 220 c. ř. s.).

B) Řízení exekuční.

V řízení exekučním platí o rekursu tytéž předpisy jako v řízení sporném.

Úchylky stanoveny jsou jen v následujících směrech:

1. lhůta rekursní obráší vždy toliko 8 dní (§ 65 exek. ř.), a jen vyjimečně, totiž pokud jde o rekurs proti usnesení o návrhu na povolení exekuce na základě cizozemských titulů exekučních (§ 83 odst. 3 exek. ř.), proti povolení vkladu zástavního práva na realitu knihovni (§ 88 č. 2 ex. ř.) a proti pozdějšímu povolení vkladu zástavního práva na exekvovanou realitu v pořadí poznámky dražebního řízení dle § 208 odst. 2 exek. ř., jest lhůta rekursní na 14 dnů prodloužena;

2. rekurs může v řízení exekučním býti vznesen vždy protokolárně, třebaž i byla strana zastupována advokátem a třebaž byl příslušným soud sborový (§ 53 exek. ř.). Písemný rekurs musí však býti advokátem podepsán (§§ 78 exek. ř. a 520 c. ř. s.);

3. rekurs ve velmi četných případech má účinek suspensivní. Srovn. vypočtení příslušných předpisů v Comm. Neumannově str. 978 a Schauer, ex. ř. dodatek II.;

4. mimořádný revisní rekurs, jenž v řízení sporném jest vůbec vyloučen, jest v řízení exekučním proti rozhodnutí o návrhu na povolení exekuce v základě cizozemských titulů (§ 83 odst. 3 ex. ř.), a proti usnesení o rozdělení nejvyššího podání (§ 239 odst. 3) dovolen.

5. Jako v řízení sporném, tak jest i v řízení exekučním možnost bráti určitá usnesení v odpor naprosto vyloučena, kdežto proti jiným usnesením jest rekurs jen vyhrazen.

Poslednějších dotýkají se předpisy §§ 66 a 239 odst. 2 exek. ř. Předpisy rekurs vůbec vylučující vypočteny jsou ve vydání Schauerově exek. řádu v dod. I. sub B.

Vedle toho jest i řádný revisní rekurs vyloučen proti rozhodnutí soudu rekursního o předchozím zjištění stavu břemen (§ 167 odst. 3 ex. ř.).

C. Řízení nesporné.

O rekursu v řízení nesporném platí následující ustanovení:

1. V řízeních nesporných lze všechna usnesení a vyřízení soudní buď pro jejich nesprávnost nebo zmatečnost a mnohdy (zejména v záležitostech poručenských) i pro jejich nevhodnost bráti v odpor rekusem.

2. Lhůta rekursní činí z pravidla 14 dní, toliko ve věcech tabulárních vyměřena jest na 30 nebo 60 dní dle toho, byl-li výměr, do něhož si stěžováno, doručen v obvodu sborového soudu, ve kterém se nalézá soud I. stolice, nebo mimo tento obvod (§ 11 cí. pat. z 9. srpna 1854 č. 208 ř. z. a § 127 kn. z.)

Lhůta tato počítá se od doručení vyřízení v odpor vzatého nebo bylo-li se napřed v tom kterém případě dovoláváno odpomoci rozkladem, po doručení zamítajícího vyřízení o rozkladu (§ 11 cit. pat.). Co do stanovení konce lhůty rekursní platí i pro řízení nesporné nyní předpis § 89 z. o s. org.

Však i opožděný rekurs — stížnosti ve věcech tabulárních vyjímaje (§ 127 odst. 2 kn. z.) — nemá první stolice odmítnouti, nýbrž jej vždycky soudu rekursnímu předložiti, jenž i opožděné stížnosti smí vyhověti, jestli tím nabytá již práva osob třetích nezkracuje (§ 11 odst. 2 cit. pat.).

3. Rekurs i v řízení nesporném podati jest u soudu první stolice, jehož usnesení jest bráno v odpor (§ 9 cit. cí. pat., § 126 odst. 3 kn. z.). Vznese budiž buď písemně nebo (při soudech okresních) do protokolu (§ 4 cit. cí. pat.). Rekursy písemné podávají se z pravidla jen v jednom exempláři. Toliko recurs proti vyměření výkupného za pozemky k účelům dráhy expropriované jest podati dvojmo (§ 30 zák. z 18. února 1878 č. 30 ř. z.) a k rekursu tabulárnímu připojení jest tolik rubrik, kolik o konečném jeho vyřízení třeba vyzkoumati účastníků (§§ 4 a 9 cí. pat. a §§ 83 a 126 odst. 3 a 4 kn. z.).

4. Obsahem stížnosti jest naznačení onoho usnesení, které jest bráno v odpor, uvedení důvodů stížnosti a řádný návrh. Vyjímaje rekursy ve věcech tabulárních možno ve stížnostech uváděti i nové okolnosti a průvody (§ 10 cí. pat. a § 126 odst. 2 kn. z.).

5. Rekurs může vznést každý účastník, který usnesením soudním se pokládá za stíženého, ve věcech poručenských i příbuzní poručenice (§§ 185 a 203 cí. pat. per anal.). Soudce první instance může podati recurs, buď že mu samému byl uložen trest nebo náhrada škody nebo že se z nařízení druhé instance pro osoby, které samy sebe zastupovati nemohou, obává škody nenabytné (§ 15 cit. cí. pat.).

6. Rekursu může sama první instance, shledá-li, že jest důvodným, vyhověti, byl-li v čas podán a jestli změnou naříkaného usnesení nabytých práv se není dotýkáno (§ 9 odst. 2 cit. pat.). Toliko ve věcech knihovních, ve kterých jest rozklad vůbec vyloučen, nemůže instance první rekursu vyhověti, nýbrž musí jej vždy předložiti k rozhodnutí soudu vyššího. Směřuje-li recurs tabulární proti povolení knihovního vkladu nebo záznamu, musí býti vždycky v knihách poznamenán (§ 129 kn. z.).

Rekurs předložiti jest druhé instanci u připojení spisů způsobem v § 208 j. ř. předepsaným, aniž by bylo třeba odpůrce o tom vyzkoumati, nebo jej o udajích jeho vyslechnouti (§ 9 odst. 3 cí. pat.). Pouze o rekursu tabulárním mají i ostatní účastníci býti vyzkoumeni (§ 128 kn. z.) a jen recurs proti vyměření výkupného za pozemky pro dráhu vyvlastněné má býti odpůrci k vyjádření dodán (§ 30 cit. z. z r. 1878).

7. Rekurs v řízení nesporném jest vždycky provázen účinkem suspensivním (§ 12 cit. pat.).

8. Rozhodnutí druhé, pokud se týče, vyšší stolice zní buď na potvrzení, změnu nebo zrušení v odpor vzatého usnesení. Stolice opravná může před vyřízením rekursu i šetření potřebná provésti.

9. Proti vyřízení stolice druhé lze do 14 dnů po doručení nastoupiti rekursem revisním. Mimořádný recurs revisní (proti konformátním rozhodnutím) — jenž ostatně v řízení tabulárním jest naprosto vyloučen (§ 130 kn. z.) — setká se však jen tehdy s úspěchem, shledá-li nejvyšší soud, že obě souhlasná vyřízení nižších stolic jsou patrně protizákonná nebo zmatečná (§ 16 cit. cí. pat.).

Svévolné stěžování má nejvyšší soud stejným způsobem trestati jako v řízení sporném (§ 16 odst. 2 cit. cí. pat.).

Relicítace (opětná dražba).

A. Relicítace věcí nemovitých.

I. Pojem.

Relicítace je opětná exekuční dražba téže nemovitosti, ke které dojde k návrhu jistých osob, když vydražitel nezapravi v čas a řádně nej-